

Aurora

;

Drie maanden voor de val

48 218 7 625 651 324, 16 411 233 541 238 712

‘Met die oude rammelkast sta je al stil voordat je Kärnten uit bent,’ zeiden ze. Maar tot Wenen heeft hij het in elk geval volgehouden. Nu heb ik een parkeerplaats nodig, wat moeilijker blijkt dan ik had gedacht. Ik heb nu al drie keer een rondje gereden om het blok waar mijn zus woont. Niets, nergens ook maar een piepklein gaatje.

‘Je moet een briefje op de binnenkant van je voorruit plakken waar de hoogte van de bus op staat,’ adviseerde mijn vriend Chris.

En daar had ik naar moeten luisteren, dan had ik geweten of het voertuig voor mijn wereldreis onder de balk van de parkeergarage met het opschrift 2,20 M door zou passen of niet. Nu weet ik niet of ik het risico kan nemen om mijn camper ondergronds te parkeren. Verdomme. Dan nog maar een rondje om het blok... of... nee, daar, achter een zwarte bestelwagen met een Italiaans kenteken is nog ruimte. Ik probeer me de aanwijzingen van mijn rijinstructeur voor achteruit inparkeren te herinneren, draai in, stuur, kijk in mijn spiegels, corrigeer, en dan sta ik. Scheef, maar ik sta.

Tamelijk trots op mijn prestatie schiet ik mijn lichte donsjack aan, stap uit en loop regelrecht tegen een of andere kerel aan. Of liever gezegd: tegen zijn verhuisdoos. ‘Oeps, sorry.’

‘Kun je niet uitkijken!’ is het narrige antwoord.

Ik zie alleen blote armen en een kistje dat boven op de doos gevaarlijk wiebelt. Voordat ik het vast kan pakken is het al op straat gevallen en het akelige geluid geeft weinig reden tot optimisme.

Ik buk tegelijk met de man, die de doos neerzet en binnensmonds vloekt. Maar ik ben sneller dan hij, inspecteer het kistje en vis er een wit kopje uit dat een heel merkwaardig oor heeft. Het doet me denken aan de kleurige grepen in de boulderhal waar ik af en toe samen met Em naartoe ging. Er loopt een kleine, maar duidelijk zichtbare barst van de rand van het kopje over het opschrift 6B naar de onderkant.

‘Sorry,’ mompel ik voor de tweede keer. ‘Het spijt me ontzettend.’

Hij zegt niets, maar grijpt in het kistje, en ik pak verschrikt met mijn vrije hand de zijne.

Hij trekt terug, ik ook.

‘Kijk uit, straks snijd je je!’ waarschuw ik en ik gooi er nog vlug een derde ‘sorry’ achteraan. Voor het gebroken kopje en de vrijpostige aanraking.

Hij heft zijn hoofd een stukje op en voor het eerst kijken we elkaar aan. Hij heeft blauwe ogen, als een gletsjer. Ze zijn net zo ijzig als de trek om zijn mond. Onvriendelijke mensen bezorgen me kippenvel. Het is een heel natuurlijk afweermechanisme. Vroeger dacht ik dat iedereen dat had. Tot Em me uitlechte en verklaarde dat kippenvel absoluut niets te maken heeft met een reactie op onvriendelijkheid. Hooguit op afkeer.

Maar afkeer is het niet. Beslist niet, daarvoor hoeft je hem alleen maar aan te kijken. Hij ziet er goed uit. Als je tenminste houdt van die supersportieve types die doen alsof hun uiterlijk hun niets kan schelen, maar die hun spieren vermoedelijk elke avond voor de spiegel laten rollen. Types die als het buiten tien graden

is mouwloze shirts dragen van vochtwerend tricot, waarop ook nog met grote letters de naam van een of andere sponsor prijkt. En – ik weet niet wat ik zie – de olympische ringen. Tuurlijk, waarom niet meteen het wereldkampioenschap.

Hij zegt nog steeds niets. In plaats daarvan maakt hij een rare beweging, alsof hij me vraagt of ik het goedvind dat hij zijn hand weer in de kist steekt. Ik pers mijn lippen op elkaar en deins een beetje terug, het slachtoffer van onze botsing nog steeds in mijn hand. Hij haalt het ene kopje na het andere tevoorschijn – tamelijk gewone IKEA-dingen die de val overleefd hebben – en legt ze terug nadat hij ze heeft geïnspecteerd. Alleen dat ene met dat vreemde oor is gebarsten. Hij pakt, nee, hij grist het met een ruk uit mijn hand en op dat moment breekt het. Hij kijkt met gefronst voorhoofd naar de twee helften die uit elkaar vallen als een gapende rotsspleet.

‘Misschien moet je roestvrijstalen bekers kopen?’ stel ik voor en ik lach erbij. Iets te uitbundig, maar ik hik er gelukkig nog net niet bij.

‘Zover komt het nog,’ zegt hij. Alsof onbreekbare bekers in de keuken zouden impliceren dat hij de controle over zijn leven kwijt is.

‘Ik vervang het natuurlijk,’ bied ik aan.

‘Hoef niet,’ bromt hij. ‘Het is van mijn ex-vriendin.’

Hij heeft een heel diepe, maar melodieuze stem, als een commentator bij een documentaire. Alleen dan nors. Onverschillig stopt hij de helften van het kopje terug in de kleine houten kist, richt zich op en haalt zijn hand door zijn donkere haar. De lok op zijn voorhoofd is er net zomin van onder de indruk als ik.

‘Kan ik je dan uitnodigen voor een kop koffie om het goed te maken?’

Ik ben niet echt goed in flirten. Niet subtiel genoeg, veel te direct. Maar nu zou ik graag kunnen flirten. Hij neemt me snel op en zijn gezicht wordt één, misschien twee graden warmer.

‘Bedankt, maar ik drink geen koffie uit roestvrijstalen bekers.’

Oké, dat was niet slecht.

‘Lekker grillig humeurkje, hè?’ scherts ik, maar hij heeft zich al gebukt, de kist weer op de doos gezet en mij de rug toegekeerd.

Em kan me vertellen wat ze wil. Onaardige mensen staan garant voor kippenvel. Onverschillig hoe ze eruitzien. Ik dwing mezelf hem niet na te kijken en een vierde sorry slik ik in. In plaats daarvan kijk ik even rond op straat om me te oriënteren. Dan haal ik mijn telefoon uit mijn tas en stuur mijn oudere zus een berichtje.

Ben je er, laat je me je kast zien?

Em woont sinds ze een paar weken geleden naar Wenen is verhuisd in een piepkleine huurkamer die volgens haar en de foto’s half zo groot is als Harry Potters plekje onder de trap. Volgens het huurcontract telt het ruim 8,98 vierkante meter, het schuine stuk meegerekend.

Kijk eens omhoog, vierde verdieping, het gele huis.

Ik volg haar aanwijzing en ontdek haar wild zwaaiend op een miniatuurbalkon.

‘Em!’ schreeuw ik en ik spring op en neer als een stuiterballetje.

★★★

We zitten in een Weens café met donkere meubels en enorme spiegels aan de muren. Het is heerlijk en tegelijkertijd op de een of andere manier beangstigend.

Em lacht. ‘Sachertorte en een *Verlängerter*, Aurora. Dit is dus je galgenmaal, taart en een niet al te sterke espresso, voor je van start gaat.’

‘Het voelt allemaal een beetje alsof we spelen dat we volwassen zijn,’ zeg ik. ‘Nou ja, jij bent volwassen, ik speel het,’ verbeter ik mezelf snel.

Em draagt een *cat-eye* bril met een pastelkleurig montuur, hoewel ze anders dan ik goede ogen heeft. Ik knijp liever mijn ogen dicht of knipper dan dat ik contactlenzen of een bril aanschaf. Haar pony valt keurig glad over haar voorhoofd, geen enkel haartje van haar donkerbruine lange bob zit verkeerd. Ik trek aan de *crunchy* op mijn achterhoofd, ben weer eens slachtoffer van het Em-effect.

‘Dat lijkt maar zo,’ zegt ze. ‘Of denk jij echt dat ik enig idee heb van het leven? Ik ben gewoon niet zo dapper als jij.’

‘Misschien ben je ook gewoon slimmer.’

‘Ben je bang nu het zover is?’

‘Een beetje,’ geef ik toe. ‘En ik zal jou missen.’

Ik steek mijn voeten naar voren onder de tafel tot ze die van Em aanraken, zoals vroeger toen we kinderen waren.

Em haat dat, maar nu lacht ze. ‘Ik zou je een plekje onder mijn bed kunnen aanbieden, als onderhuurster in de kast van Harry Potter. Je zou iets... kunnen gaan studeren.’

‘Zeker, dat zou kunnen,’ antwoord ik grijnzend, en ik steun met mijn ellebogen op tafel en leg mijn kin op mijn gevouwen handen. ‘Maar dat wil ik niet. Je mag jouw aandeel van oma’s erfenis met alle plezier in een bouwspaarcontract investeren, ik investeer in tijd. Dat is de munteenheid van de toekomst.’

Em trekt haar wenkbrauwen overdreven op en tuit haar lippen zoals onze moeder. ‘Je bent toch wel lid geworden van de Wegenwacht, hè?’ vraagt ze en ze imiteert daarbij ook mama’s stem.

‘Natuurlijk,’ beweer ik, maar ik kan niet zweren dat ik daar echt aan heb gedacht. ‘Weet je wat mama bij het afscheid zei?’

Em haalt haar schouders op, pakt haar koffiekopje met het doodgewone oortje op en brengt het naar haar mond.

‘Kijk uit aan de Côte d’Azur, die Fransen jatten je auto onder je achterste vandaan.’

‘En wat heb je geantwoord?’ wil Em weten. Het kopje zweeft voor haar mond en de aanblik van het porselein leidt me een ogenblik af.

‘Wist je dat er kopjes zijn waarvan de oortjes op boulder-grepen lijken?’

Em trekt een grimas.

‘Laat maar,’ zeg ik vlug en dan leun ik een beetje naar voren over de tafel. ‘Ik heb tegen mama gezegd dat ik heb gehoord dat Fransen een heel aantrekkelijk achterste hebben.’

‘Aurora...’ proest ze en ze houdt haar hand voor haar mond. Tussen haar vingers druipt een plensje koffie.

We giechelen samen en omdat Ems giechelen voor mij altijd al het meest geliefde geluid op de wereld was, lach ik hardop. Zo hard dat de mensen aan het tafeltje naast ons beginnen te gluren, ik mijn lach inslik en prompt moet hikken.

‘Misschien ontmoet ik in Frankrijk de grote liefde wel, of in Spanje, of op zijn laatst in Portugal.’

‘Geloof je daar dan in?’ wil ze weten terwijl ze haar vingers afdroogt aan een servet. ‘In de grote liefde?’

‘Natuurlijk, jij niet?’

Em steekt haar hand uit over tafel en legt hem op de mijne. Ik zie hoe ze slikt. ‘Als ik aan onze ouders denk, ben ik er niet zeker van,’ zegt ze zacht en ze laat mijn vingers los. ‘Hoe was het met hem...?’

Het lukt Em nog steeds niet om ‘papa’ te zeggen, of ‘onze vader’. Sinds hij ons in de steek liet is hij voor haar alleen nog ‘hij’. Ik kan nooit lang boos blijven, niet eens als dat beter zou zijn omdat sommige mensen je nu eenmaal meer kwaad dan goed doen. Em daarentegen is ongeveer de haatdragendste mens die ik ken. Maar ook bij mij verdwijnt de lach half van mijn gezicht. Ik denk aan de ruimte tussen de lichamen van mijn ouders toen we buiten afscheid namen. Een ruimte die zelfs in coronatijden een overdreven veilige afstand geweest zou zijn. Een ruimte waar Em had moeten staan en die me zonder haar het gevoel gaf dat ik die had veroorzaakt.

‘Raar,’ antwoord ik. ‘Het was raar.’

‘Heb je nog een keer met mama gepraat?’

Ik schud mijn hoofd.

‘En... hij?’

‘Hij wilde me geld toestoppen, voor noodgevallen. De envelop was zo dik, het zou waarschijnlijk voor allerlei soorten noodgevallen tot 2035 genoeg zijn geweest.’

‘Zou?’ vraagt Em.

‘Ik heb het uiteraard niet aangenomen!’

‘Waarom niet?’ Ze staart me aan.

‘Uit principe!’

Em wordt meteen boos. ‘Om welk klotepincipe neem je zijn geld niet aan? Dat is het minste wat die ell...’

Iets in mijn gezicht brengt haar tot zwijgen. Maar ik zie de woede in haar ogen oplaaien. Haar temperament is niet zo heel anders dan dat van onze vader. Vlug stop ik een heel groot stuk sachertorte in mijn mond zodat ik dat niet hardop zeg.

Ik spoel de taart weg met koffie en probeer te glimlachen. ‘Laten we het over iets anders hebben, alsjeblieft.’

‘Goed,’ zegt Em verstikt, met opeengeperste lippen.

‘Hoe bevalt het je in Wenen? Heb je al nieuwe vrienden gevonden? Mis je Max? Hoe zijn de professoren? Spreek je al Weens?’ Wanneer ik me ongemakkelijk voel heb ik altijd de neiging te gaan ratelen.

Em weet dat. ‘Weet je wat, waarom ga je vanavond niet gewoon mee!’

‘Waarheen?’

‘De een of andere populaire club, ik ben de naam vergeten.’

‘Met wie?’

‘Met vrienden van Hannah.’ En omdat ze mijn verwarde blik opvangt voegt ze eraan toe: ‘Nou, Hannah, die ik in de Biba bij dat slaapfeest heb leren kennen. Je weet wel, die ook rechten studeert. Ik ken haar vrienden nog niet zo goed, maar ze zijn aardig. Ze vieren het afscheid van een medestudent die zijn studie eraan heeft gegeven en hebben me uitgenodigd.’

Ik trek een gezicht. ‘Ik haat clubs.’

‘Weet ik, maar je zou voor mij mee kunnen gaan.’

Het idee om nog een avond met Em door te brengen is ver-

leidelijk, maar dan denk ik aan de etappes die ik wil afleggen, de campingplaats die ik gereserveerd heb en aan hoe enorm ik naar de zee verlang.

‘Weet je wat oma op haar sterfbed tegen me zei?’

Em schudt vluchtig haar hoofd.

“Ik had veel meer dagen van mijn leven gewoon aan zee moeten zitten en naar de golven moeten staren.” Daarom zorg ik er nu voor dat die gedachte niet mijn laatste zal zijn. Ik kan niet meer wachten, ik wil zo snel mogelijk naar zee.’

Em haalt gelaten haar schouders op. ‘Vrij naar Hemingway: “De zee is de laatste vrije plaats op de wereld.”’ Ze trekt even haar neus op. ‘Jammer, maar het is oké. Het is een van die dure clubs, met gastenlijsten. Het zou waarschijnlijk ook lastig zijn geweest.’

Em klinkt niet bepaald overtuigend, maar toch ben ik haar dankbaar dat ze me deze uitvlucht biedt.

Mijn grote zus pakt mijn hand weer. ‘Geen gekke dingen doen, oké? En als je een keer een heftige adrenalinestoot krijgt, dan bel je me, goed? Pas op jezelf, kleintje!’

‘Doe ik!’

Tegen Em hoeft ik dat niet te zeggen. Em kan verdraaid goed op zichzelf passen.

Als we elkaar bij het afscheid bij mijn bus omhelzen lijkt het alsof ze zich aan mij vastklampt. Of ik aan haar? Ik weet het niet zeker. Met mijn armen om Ems slanke heupen geslagen druk ik me tegen mijn zus aan en ik voel een vreemde leegte bij de gedachte dat ik voor het eerst zonder haar op reis ga.

Ik wil de wind om mijn oren voelen en vrij zijn. Maar het liefst met Em. Ik wil zand aan mijn voeten en tonijn uit blik met rode wijn uit een kartonnen pak. Maar het jaagt me allemaal een beetje angst aan zonder Em. Niet omdat ik geloof dat ik het alleen niet red. Maar omdat ik weet hoe ik kan zijn als zij me niet afremt.

Ik leg alles in deze afscheidsomhelzing. De lange middagen waarop we als kinderen legohuizen bouwden met daarin altijd

een kamer voor Em en mij samen. De festivals waar we de hele nacht dansten, en onze eerste gezamenlijke vakantie in Parijs toen ik mijn maagdelijkheid verloor aan een zekere Bastiën, en Em dacht dat ze zou doodgaan aan voedselvergiftiging.

Ik leg alle omhelzingen erin die we elkaar als kleine meisjes gaven en die later steeds zeldzamer werden. Al die nachten waarin we met de armen om elkaar heen in slaap vielen en Em haar handen op mijn oren legde, zodat ik onze ouders niet hoorde ruziemaken. Ze duurt heel lang, deze laatste omhelzing, en Em is degene die haar verbreekt.

‘Alle goede dingen beginnen met een eind te maken aan iets anders,’ zegt ze liefdevol en ze drukt een kus op mijn voorhoofd.

‘Beloof me dat we elkaar gauw terugzien,’ snif ik.

‘Ik beloof het.’